

Peru

Startside
Naturfoto
Rejser
Afrika
Asien
Europa
Sydamerika
USA
Herlev
Källaremoen
Slægten
Jørgens hjørne
Familien
Olivers side
Kun for familie
Favoritlink
Gæstebog

Udsigt ned over Cuscos 'Plaza des Armes'

Denne side er en del af vores store [Sydamerikarejse](#).

Kort og billedgallerier er placeret i forbindelse med teksten.
Denne side som pdf-fil finder du [her](#).

Der er også adgang til de andre rejsemål på turen her:

Select a link ·

Peru

[Lima 25.10.2010](#)

[Lima 26.10.2010](#)

Ankomst til Cusco 27.10.2010

[Machu Pichu 28.10.2010](#)

[Den hellige dal 29.10.2010](#)

[Ollantaytambo](#)

[Cusco og omegn 30.10.2010](#)

[Turen til Puno 31.10.2010](#)

[Andahyavillillas](#)

Puno

[Titicaca-søen 1.11.2010](#)

De flydende øer, Uros,

Kysten nedenfor Lima

Lima 25.10.2010

[Bykort](#)

[Billedgalleri](#) fra Lima, som skal redigeres færdig. (73 billeder)

Tidlig vækning 05:30, ud fra hotellet 6:45. Santiagos morgentrafik er ved at vågne, og der står rigtig mange mennesker i kø i pæne rækker ved stoppestederne, hvor de dobbelte trolleybusser kører hyppigt. Der er også et udbredt metrosystem, men vi prøvede ikke den offentlige

Smertefrit gennem lufthavnen. Man kommenterer ikke, at jeg glemmer at tage pc'en op, og mange går gennem med bæltet., så...

Ulla og jeg får pladser langt fra hinanden. Ved skæbnens ironi får jeg vinduesplads på række 13 i Boeing 767'eren (**LA 636**) – og netop der er der intet vindues. Desuden er der diset, og efter kort flyvning et tæt skydække. Til gengæld får Jonna og Ulla sig en god lang og sjov snak på de bageste sæder.

Flyningen fra Santiago de Chile til **Lima** (Peru) foregår langs kysten, men ude over Stillehavet og tager ca. 3:50 time.

Turen fra lufthavnen er foregår i en noget kaotisk trafik gennem støvede industriområder, og villaer beskyttet af høje hegn.

Hotel Hacienda ligger i bydelen *Miraflores*, som er en 'pæn' bydel. Turen fra lufthavnen dertil går gennem et noget nedslidt kvarter med kaotisk trafik det første stykke vej.

Vi bliver modtaget med en '*Pisco Sour*', mens de kopierer vores pas og indrejsekvittering. Vi kommer til at bo en trappe op fra lobbyen i det første værelse, så vi er uafhængige elevatoren.

Sammen med guiden går vi en tur i nabolaget: får vekslet penge til 'soles' og går ad en af hovedgaderne, Largo, til *Kennedy-parken* og videre til et område med mange butikker med indiansk håndværk: sølvgenstande og -smykker, træskærerarbejder, malerier, tøj af alpaca eller lækker tynd peruviansk bomuld.

Ikke mindst de store træskåle udskåret i et helt stykke træ med flot åretegning vækker vores interesse, men (desværre) køber vi ikke nogen.

Der bliver set på meget, så det tager nogen tid, og det fanger ikke alles interesse.

Turen slutter på en rigtig god fortovsrestaurant, *Tigre*, hvor det meste af gruppen samles, og vi få et rigtig lækkert måltid.

Vi oplever i dag Lima med sol, hvilket ikke er sædvanligt på denne årstid. Lima har ca. 8 måneder, hvor byen blot er diset og solen yderst sjældent trænger igennem, men det regner i øvrigt næsten aldrig i byen.

Ulla og jeg skal have købt vand til i morgen, og runder af med en tur nogle få hundrede meter ned til Stillehavet, hvor man fra et nyt butikscener i flere etager kan se ned på stranden.

Lima 26.10.2010

Lima rummer med sine ca 9 mio mennesker 1/3 af landets befolkning. Lima ligger helt ude ved kysten, men med en dyb skrænt ned til havet. Byen er således sikret mod tsunamier. Til gengæld bliver der så ikke bygget på den smalle kyst.

Byen ligger i udkanten af den store ørken, og der er sol og sommer januar – marts, ellers stort set samme vejr: diset med spredt sol. Der er meget støv, fordi det aldrig regner, og det ses tydeligt f.eks. på bussernes tag.

Biler tuder, presser sig frem, men alt i fordragelighed og uden der tilsyneladende sker større ulykker. Der er mange betjente på gaderne, og ivrig færdselsregulering af kvindelige betjente.

Centrum præges af mange 'grønne' mænd (og kvinder), der står på mange gadehjørner, og hos hvem man kan veksle. De er letgenkendelige med deres neongrønne veste, og har officiel legitimation på deres aktivitet. Der er farver på husene – ikke så underligt, hvis man 2/3 af året skal gå rundt i dis, og man skifter gerne farve, når man alligevel skal male o

Der er ingen undergrund eller metro pga risikoen for jordskælv, så den offentlige transport foregår med busser, dels de kommunale med store busser, dels mange mindre busser på privat basis. De små søger at kapre kunder, da de er henvist til at køre i de samme gader som de andre busser. Der står ganske enkelt en mand i døråbningen og håndterer betalingen på 2 SOL.

Der er mange ude at surfe i bugten mellem halvøen og havnen, som stort set er gemt i disen.

Der er masser af casinoer i byen, ofte i tilknytning til hotellerne.

Bydelene er autonome, men der er dog et 'hovedstadsråd'.

Valgpligt. Det registreres på ens identitetskort, og skal man bruge sit kort i offentlig sammenhæng, får man en bøde og en anderledes farvet mærkat klistret på så man kan se, at vedkommende ikke har stemt ved sidste valg.

Byrundturen starter kl.9. Først en Gaudi-inspireret park, **Kærlighedsparken**, hvor der er en årlig kyssekongurrence på Valentins dag. Parken ligger tæt ved det center, hvor vi var i går, på kanten af skrænten mod havet med udsigt ud over bugten. Kører videre ind til den gamle bydel (Lima) med bus. Forbi bygningerne fra verdensudstillingen i 1972.

Farver på husene – ikke så underligt, hvis man 2/3 af året skal gå rundt i dis. Lima ligger i udkanten af den store ørken, og der er sol og sommer januar – marts, ellers stort set samme vejr: diset med spredt sol.

Kennedyparken passerer vi ligesom det sker, når vi får udpeget specielle bygninger. Inde i centrum kommer vi dog ud af bussen, og vandrer gennem nogle af gaderne.

Pladsen med **San Francisco klostret** (som faktisk rummer katakomber, som vi dog ikke så) og **Iglesia de San Francisco**. Kirken oprindeligt bygget af mursten, men efter jordskælv genopbygget med en basal trækonstruktion, som gør det muligt at give efter ved jordskælv. I kirken er en krypt med hvad man mener er resterne af **Francisco Pizarro**, den spanske erobreren af Peru (historie uddybes), **laza de Armas** er en flot plads med Palacio de Gobierno (Præsidentpalæet), Limas katedral og byens rådhus.

Den sidste kirke er endnu en gul kirke, *San Pedro*, som ligger ikke så langt fra Plaza des Armes.

Skopudsere er en del af bybilledet.

Noget af det, der slår en i den gamle bydel er de mange nydelige gamle bygninger, hvoraf mange har flotte træbalkoner.

Frokosten indtages på en eksklusiv fiskerestaurant '*La Rosa Nautica*' ude på en pier, hvor vi efter nogen diskussion får overbevist betjeningen om, hvad vi skal vælge, og vi få nogle lækre - og rigelige småretter.

Sammen med Torben og Svitlana kører vi i taxa til *Larco Herrera*-museet (navn efter den arkæolog, der har fundet de mange genstande), som har en fin og overskuelig samling af før-spanske skatte. Her er pilespidser, vævede stoffer, masser af keramik, guld og sølv mm. Det er forståeligt, at befolkningen er blevet imponeret, når solen har spillet i guldet fra dragter, hovedbeklædning og smykker i ører og næse.

Fotos fra [Larco Herrera-museet](#) i Lima.

Den underlige 'halskæde', **Quipos**, på billedet har været anvendt til at registrere ting, der kan tælles. Snorenes farve, antal tråde betød noget for, hvad det var man talte, antallet af knuder og afstanden mellem dem, hvor meget. Faktisk udgjorde det et decimalsystem.

I tilknytning hertil har man lavet en separat afdeling med erotisk keramik. Der er intet nyt under solen, men det er en interessant lille samling.

Som noget overraskende er der offentlig adgang til museets magasiner, hvor tusindvis af keramik står hylde efter hylde, meter efter meter.

Om aftenen spiser vi udendørs i det arkæologiske område: **Huaca Pucallana**. Det er en pyramide, som ligger inde i selve byen, og som er bygget af adobe, dvs. mursten forstærket af noget stift græs fra Cusco. Stenene er placeret med mellemrum, så det kan modstå jordrytelse.

Anlægget ligger i blød belysning og er ganske stemningsfuldt, og selv om der er mange andre turister, virker det ikke generende.

Ankomst til Cusco 27.10.2010

[Billedgalleri](#) fra Cusco og omegn (127 foto)

Ved middagstid flyver vi med LANPeru LP111 ca. en time til Cuscos *Alejandro Velasco Astete International Airport*. Cusco ligger i 3310 m. højde, så nu begynder det at gå op ad..

Hotel Garcilazo II ligger ganske tæt ved centrum, så rundt om et par hjørner *Plaza Saa Francisco*, så passerer man den ene plads efter den anden for at ende på *Plaza des Armas* med katedraler, buegange og restauranter i førstesals højde med udsigt nedover livet på pladsen.

Husene er lave og med røde tegltage, byen gror op ad bjergsiderne, og alt virker utroligt charmerende.

Der kommer mange turister til Cusco, så der er basis for mange forretninger og spisesteder. Efter at have set lidt på butikker, opsøger vi en af restauranterne på første sal, *Bagdad Café*, hvor vi nyder en øl, mens vi betragter livet på pladsen.

Hen den første aften spiser vi på en større restaurant, hvor vi får den største buffet rent udvalgs-mæssigt. Der var ganske enkelt alt. Tilmed var der et panfløjteorkester samt adskillige dansere, der optrådte.

Desværre ramte højdesygen Ulla, så vi måtte gå tidligt tilbage til hotellet, hvor Ulla senere fik en pille.

Den aften er der et stort optog med børn, der går med lanterner, som vi kan se fra vores balkon (ja, atter var vi heldige med værelset).

Kort over [Cusco](#)

Machu Picchu 28.10.2010

Vi har fået flyttet turen til Machu Picchu en dag frem for at kunne vænne os til højderne. Det betyder, at vi faktisk skal lidt ned i forhold til Cusco, idet Machu Picchu ligger i i 2450 m højde. ([Kort](#) over området (pdf))

Vi kører med bus til en nærliggende jernbanestation i **Poroy** og derfra med tog til **Aguas Caliente**, som er den by, hvorfra busserne kontinuerligt kører op til **Machu Picchu**. I alt ca. 80 km.

Der er [paskontrol](#) ved omordstigningen, betjening i vognen med drikkevarer og andet. Der blev serveret snacks og kaffe/the/læskedrikke under turen, hvor hver vogn havde en purser og en tjener – i uniform. Der er glastag, så man kan se bjergtoppene. Turen går med tog gennem en relativ smal dal langs **Urumba**-floden, omkranset af utroligt høje og stejle bjerge (ca 450 m). Det var den strækning, der blev spærret af de store jordskred i januar 2010 og lukkede banen i tre måneder. Hastigheden er ikke stor – ca. 30 km/t., så der er god lejlighed til at nyde den smukke tur, hvor der mange steder var byggeaktiviteter, bl.a. for at forhindre jordskred.

Som bonus fik vi en togafsporing som følge af et jordskred, som ramte vognen bagved og afsporede vognen. Det havde de prøvet før, og det ekstra mandskab, der åbenbart var ombord, havde forskellige remedier, så vognen kunne bakses på plads igen. På et tidspunkt skulle alle passagerer stille sig i den ene side af vognen for at lette vægten. Det tog dem ca. ½ time at komme på sporet igen.

På en af stationerne skulle der medtages mange, der skulle til byen, men det viste sig, at de ikke rejste i vores komfortable vogne, men i de andre vogne på hårde træsæder. Vi passerer også den station, hvorfra de seje med rygsæk begiver sig flere dage ad inkavejen til Machu Picchu.

Efter ca 3½ time er vi fremme ved byen, hvorfra busserne kører.

Selve Machu Picchu kender vi jo fra fotos, men det er noget andet at stå og se ned på huse og templer, og nær på se inkaernes formidable bygningsteknik – og viden om astronomi.

Anlægget er bygget, så det var let at forsvare. Imidlertid fandt spanierne det aldrig.

Det menes bygget af høvdingen **Pachacuti** i 1400-tallet, men allerede forladt i 1572 (måske pga kopper), og blev egentlig først 'genopdaget' i 1911 af amerikaneren **Hiram Bingham**, hvor det var overgroet. Det gør det ikke mindre imponerende at **Huayna Picchu**-bjerget fungerer som baggrundskulisse.

Noget af det specielle er inkaernes stenteknik, *ashlar*, med de tilhuggede glatte sten, som passer så perfekt sammen. Der er taget hensyn til risikoen for jordskælv: væggene skræner lidt ind ad, vinduerne er trapezformede, hjørnestenene er hugget til specielle forbandt (Z-formede sten).

Området er opdelt i forskellige sektorer: den hellige del med bl.a. **Soltemplet**, templet med de **tre vinduer** og **intihuatana**-stenen (inti=sol, den øverste Gud), som man mener har fungeret som kalender eller ur. (Ved de to jævndøgn står solen lige over stenen, således at den ingen skygge kaster)..

Men derudover er der områder til terrassedyrkning, beboelse, område for præster og herskerne og reelle lagerbygninger osv. De høje terrasser har dels beskyttet mod jordskred, men dels også gjort det vanskeligere for evt. angribere at komme frem.

Vi gik vel rundt i 4 timer, og det var kun en del af området.

Det er i høj grad stenkonstruktionerne, der imponerer: blokkene passer sammen med millimeternøjagtighed (også når der er lavet specielle kanter), væggene skråner let indad for stabilitet og i mange hjørner er anvendt L-formede blokke.

Der er flere fontæner og sammenhængende kanaler til vand, en disciplin, som inkaerne også beherskede.

Sidst på runden trak skyerne sorte op over bjergene, og gav også nogle få store regndråber. Utroligt informativt og spændende, men det skal samles op i rejseberetningen suppleret med billeder.

Efter et måltid i byen går turen hjemad: Først med tog til **Ollanta**, hvofra vi kører i bus. Vi var tilbage ved 23-tiden, så det blev en lang dag.

Den hellige dal 29.10.2010

Der står [Den hellige dal](#) (kort - pdf) på programmet. Et andet kort er et [turistkort](#).

[Billedgalleri](#) fra Den hellige dal (80 foto)

Det inkluderer en tur i en privat zoo (dyr, der var taget i pleje) i **Cochahuasi**, og her kom vi tæt på både kondor og puma mm.

Tiden var inde til at blive informeret om de forskellige lamaarter, som er grundlaget for meget af det håndarbejde, der sælges – og til uhørt lave priser, så vi gør holdt i **Awanakancha**.

Det var lavet ganske fikst, så man dels med plancher, dels havde de enkelte levende dyr så man kunne se forskellighederne og fodre og røre ved dyrene. Desuden sad der kvinder og mænd, som bearbejder uld eller væver, ligesom man ser, hvilke planter og dyr, der anvendes for at give de forskellige farver. Vævningen er så avanceret, at der ikke er forskel på forside og bagside.

Så fulgte den traditionelle tur gennem det store salgsløkke, hvor der var alle typer fra huer og handsker til bluser, trøjer, sjaler, tørklæder og tæpper. Ganske nydeligt og til lave priser, kvaliteten taget i betragtning.

Vi skulle naturligvis også et lokalt indianermarked. Det foregik i **Pisac**. De mange boder var variationer af temaer, som gik igen: alpaca-bluser, -trøjer, -handsker, -huer osv., træarbejder, sten og keramik. Jeg købte en cd med peruviansk panfløjtemusik som jeg håber agter at bruge som baggrundsmusik til videoen.

I **Ollantaytambo** var der stor byfest, men vi var der for at betragte et stort inkaanlæg og de tilhørende gamle vandingskanaler. Det rakte tiden nu ikke til, så vi kunne stå ved nogle af kanalerne og betragte det højere beliggende anlæg.

Til gengæld medførte den lokale fest, at der var mange mennesker på benene, og herunder også skolebørn i deres lokale dragter. Det var farverigt.

På torvet er der optog og musik – samt en støjende konferencier. De mange mennesker og de mange køretøjer betyder, at de smalle gader er stort set ufremkommelige – ikke mindst for en turistbus.

Vi fik også lejlighed til at komme indenfor hos en familie, hvor det mest interessante nok var, at gulvet var et mylder af marsvin, som er en af deres madspecialiteter. Jeg fik det forleden (man skal jo prøve det). Det smager mest af kylling, men der er i sagens natur ikke meget reelt kød på den. Den blev serveret stegt i nogle stykker, med hovedet for sig med tænder osv. Det glemte jeg desværre at fotografere.

Så var der besøg på et keramikværksted, og bortset fra, at han var en god drejer med pæne ting, var der teknisk set ikke noget at komme efter.

Vi er blevet lovet majsøl, så vi kører efter symbolet, som annoncerer, hvor man kan købe det: et rødt flag (eller noget andet rødt) på en stang udenfor huset, og så kan man komme at købe og prøvesmage *chiata'en* (majsøl). Den skal drikkes frisk, og fremstillingen er forbeholdt enlige kvinder. Det var nu ikke værd at skrive om. I øvrigt har de fortræffelig øl (bl.a. *Cusqena*), mens deres vin ikke kommer på højde med Chiles.

Udenfor fik vi lejlighed til at prøve at spille 'frøspil': kast med mønter, som skal ramme messingfrøens mund.

Om aftenen spiste vi til panfløjtemusik.

Cusco og omegn 30.10.2010

I dag er der byrundtur i og umiddelbart udenfor *Cusco*, som er inkaernes gamle hovedstad.

Ulla trænger til en pausedag efter at den tid, der angiveligt var til egen disposition, stort set er inddraget, så hun melder fra.

Cusco var inkahovedstad fra ca. 1200 til 1532, da spanierne kom. De gamle bygningsværker blev revet ned, og erstattet af spansk byggeri, dog ofte bygget ovenpå de gamle inkafundamenter.

Cusco-regionen har sit eget flag med 7 farvestriber.

Turen op ad bjerget giver en flot udsigt ned over byen, og undervejs kan man på tagryggene på de huse, vi passerer, se små figurer: typisk et par køer, måske en flaske eller andet, som skal sikre beboernes velfærd. Der var en stor inkafæstning, **Sacsayhuaman**. Den har ligget her i mindst 1000 år, og ved udgravninger er der fundet spor fra den gamle *Kilke*-periode. Anlægget er udvidet og forbedret af inkaerne.

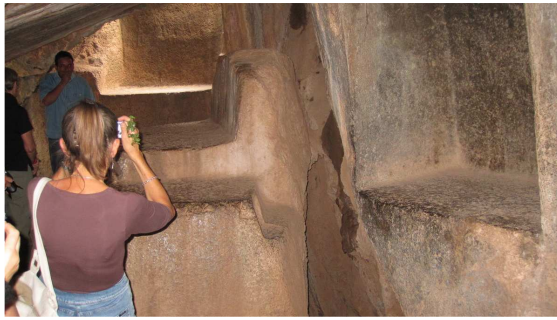
Når det betegnet som en fæstning skal det ses i sammenhæng med de enorme op til 400 meter lange terrassemure, som er forskudt i zigzag. De limsten, der er anvendt til konstruktionen er de største (mellem 128 og 200 tons) i et inkabygningværk og illustrerer desuden den præcision, med hvilken de er hugget. Murene hælder indad for at kunne modstå jordskælv.

Det havde en væsentlig funktion, da man kæmpede om Cusco i 1556. Her har været depoter af såvel mad som våben samt vand.

Men der har også været et soltempel, og der er en stor plads, hvor man har kunnet samle mange mennesker til rituelle handlinger.

I dag er den store ceremoniplads taget i besiddelse af en klasse af dansende børn, som med musikledsagelse opfører en traditionel dans, som illustrerer unge pars kærlighed, tilbedelse og sluttelige ægteskab. Umiddelbart forståeligt og ukunstlet og med charme.

Quenco er et helligt område bygget omkring en 6 meter høj klippe, hvor man ud af klippen har hugget et underjordisk rum (De dødes rum) med et stenalter – atter hugget direkte i klippen -, som har været anvendt når man skulle mumificere de døde.

Amfiteatret omkring er et stort halvcirkelformet område (ca 55 m langt), som muligvis har været fundament for en stor mur. Der er 19 ufuldstændige nicher, hvor religiøse statuer har været placeret.

Tambomachay ligger lidt højere (3740 m) et sted, hvor inkaernes vandingsystem har løbet lige siden etableringen omkring år 1400 fra en underjordisk kilde. Stedet ligger ved foden af en bjergskråning bygget i fire terrasser, og det krystallklare vand kommer ud gennem tre huller og løber ned i et lille bassin.

For inkaerne var vand et helligt element af livet og et symbol på sjælens renhed, og ceremonielle bade er kendt flere steder.

Inkaerne var gode vandingeniører, og med flere kanter af limsten forhindrede man grundvandet i at løbe i floden, og ledte de i stedet til 'inkaernes bad', som stedet kaldes af de lokale.

Tilbage til byen, hvor *Santo Domingo*-klosteret er bygget op omkring et gammelt soltempel, som hedder *Koricancha*. Det har været inkarigetets rigeste tempel, dækket med guld, et væsentligt tempel, men også et betydende astronomisk anlæg med flere tusinde præster. Her vises forskellige metoder til at binde stenene sammen, bl.a. med støbt metal. I øvrigt er bygningen flot med buegange og forsynet med store malerier. Udefra kan man stadig se dele af det gamle inkamurværk.

Og så lige byens katedral, [Catedral de Santo Domingo](#) (eller Cusco katedralen), der som altid med katolske kirker er et orgie af guld. Lidt mærkværdigt er det, at Jesus på disse kanter altid er iført en nederdel.

Maria Angola klokken på næsten 6 tons og mere end 2 meter høj, står nede i kirken.

Da vi kom ud fra kirken, dukkede der en ung pige op med fotografier, der var taget på Machu Picchu. Jo, deres netværk fungerer udmærket.

På den anden side af Plaza des Armas er der endnu en kirke, som vi dog ikke opsøgte, men som er med til at understrege pladsens betydning..

Ulla havde holdt formiddagen fri til egen afslappende øvelser, og da vi mødtes gik vi hen på pladsen for at sidde og kikke på livet oppe fra restaurant *Papillon*.. Vi blev på restauranten, da det viste sig, at der blev linet op til et eller andet. Der var bygget musikscene på pladsen, der var tilskuertelte, og sidst på eftermiddagen begyndte der at komme optog med unge mennesker i nationaldragter med dertilhørende med musik og dans. Da optogene var slut, tog musikken på tribunen fat,, og det var først da regnen satte ind ved 4-tinden om morgnen, støjen fortog sig.

Cusco er en utrolig spændende og charmerende by, så det var godt, at det var der, vi skulle overnatte i så mange dage.

Turen til Puno 31.10.2010

Afstande og højder på [strækningen](#).

Vi har en lang tur foran os på ca.380 km. og 9-10 timer, så vi forlader Cusco ved 7-tiden.,

Ulla havde set frem til denne tur, så det var med at få placeret sig forrest i bussen. Det lykkedes.

Blandt det dagen bød på var et inkakompleks med flot udsigt ned over Cuscos røde tegltage. Byen ligger i et hul, hvorfra bebyggelsen vokser op ad skrænterne.

Endnu et inkakompleks blev det til, og så en ganske anderledes landsbykirke i **Andahuyallillas** med kalkmalerier, flot bemalet loft. Her måtte man desværre ikke fotografere., men i flyets magasin var der i novembernummeret en illustreret artikel, som har løst det problem. Landsbykirken i **Andahuyallillas**. Træværket er imponerende. Cedertre (smidigt, når det er nyt, hårdt når det ældes). Flot bemalet i blå farver og supplerer freskerne på murene. Og naturligvis et gyldent alter.

Et lille privat museum bestående af ting, som ejeren selv har fundet i området, heriblandt mumier, trepanerede kranier og 'langskaller'.

Lidt senere kom vi til **Raqchi** eller The Temple of **Wiracocha**. Templet er en imponerende bygning i to etager, 92 m lang, 25,5 m bred. Det er bygget af adobesten op i en højde på 18-20 m på en fundament af inkamurværk.

På hver side er der en række af elleve søjler.

I sin oprindelse har bygningen haft et tag som har dækket hele bygningen (25 m på hver side)

I tilslutning til templet ligger der 12 boliger til præster og administratorer.

Mod øst ligger ca 100 runde *qolgas* huse med varelager til de unge inkaløbere, som var budbringere mellem inkabyerne. Bygningerne er runde, og har derfor bidraget til, at den naturlige vind har bidraget til at holde forrådet holdbart.

Vest for templet er en stor mark og vandkonstruktion til de ceremonielle bade.

La **Raya** er et udsigtspunkt 4335 m på grænsen mellem Cusco og Puno med udsigt til de sneklædte Andesbjerge. Det er betagende, og det er et fast sted, hvor der gøres fotostop. Af samme grund er der et stort antal lokale handlende med deres håndarbejder..

Utroligt nok ser vi flere steder grupper af flamingoer, men det er faktisk en speciel art, som hedder andesflamingoer, og som holder til i højderne.

Turen går til dels langs Titticacca-søen med de sneklædte Andesbjerge i baggrunden, men ellers går strækningen gennem et utroligt stort, fladt område, som i tidernes morgen, da vandstanden i Titticacca-søen var et par hunderede meter højere. Ufattelig fladt, ufatteligt stort. Landskabet brydes af dels firkanter af indhegnede marker, enten lavet af adobesten eller også af natursten, som blot var stablet ovenpå hinanden.

I øvrigt er det generelt også for de enkelte gårde, at selve gården er omkranset af mure. Det gælder for såvidt også bygningerne i de små byer, ja såmænd også beboelsesområder, at de ligesom lukker sig om sig selv, hvorfor det virker noget ensformigt. I de fleste tilfælde står mure og bygninger i de gråbrune adobesten, men de kan også være pudsede og bemalet. Mange steder havde de politiske partier købt 'reklameflader' med navn på kandidat og parti i form af et symbol; f.eks. en spade, en bjergtinde mm

Vores mål er **Puno**, som ligger ved Titticacca-søen i 3827 m. højde, og vi kommer først frem ved 18-tiden.

Hotellet ligger centralt ved den store plads, og vi går en lille tur ned ad hovedgaden, hvor Ulla får købt en lækker trøje. Vi spiser i hotellets restaurant, hvor det lykkes selskabet at få en gruppe musikere til at fordufte, så vi kunne tal sammen.

Titicaca-søen 1.11.2010

Kort over [Puno](#)

Kort over [Titicaca-området](#)

Her skal vi så opleve det næste højdepunkt: **de flydende øer, Uros**, som ligger ca. 5 km. uden for Puno i en relativ lavbundet bugt. Der ligger 42 af disse kunstige øer, som oprindeligt blev bygget som forsvar, idet de jo kunne flyttes.

Vi fik en fremragende gennemgang af konstruktionen af den 3 meter tykke sivkonstruktion, og det var meget underligt at gå på det fjedrende siv (*titora-siv*). Sivene danner desuden et grundlag for at der kan dyrkes på øerne. Også til bygningen af huse og både anvendes *titora-sivene*.

Der er ca 2000 beboere, som optrådte i deres lokale dragter, men nogle udsagn tydede på, at mange af dem faktisk boede i Puno, og tog frem og tilbage, så de kunne passe turisterne. Men ingen tvivl om, at man har kunnet bo i de små hytter.

Titicacasøen ligger i 3812 m højde, er på 58000 km² (eller lidt større end Sjælland), ca 190 km lang og 80 km bred. Den gennemsnitlige dybde er ca 100 m med maksimum på 281 m. Dybden og breddegraden gør, at søen aldrig fryser til

Vi blev shanghaget af en lille dame, som viste os hendes primitive sivhytte. Til gengæld skulle vi købe noget af hendes håndværk. Det blev så til at par pudebetæk.

Vi fik en farvelsang og en lille figur til at tage om halsen. Turistet, javel, men alligevel spændende anderledes.

Det blev også til en ekstra sejltur med sivbåd, så man følte sig næsten som Thor Heyerdal. Der var både mindre og større både, men fælles en herlig stilhed, når bådene blev drevet frem med årene.

Eftermiddagsturen deltog jeg ikke i, men blev på vores båd for at pleje en af mine sædvanlige forkølelser, formentlig affødt af træk i bussen. Turen til destinationen varede ca 2 timer, og det var meget tid at bruge på ikke ret meget.

Men Ulla oplevede...

Om aften spiser en del fra gruppen på restaurant *Oscar*, hvor der er underholdning med musik og dans, og hvor jeg får mit marsvin.